

jo nok, jeg har hørt, at han har skrantet i nogen Tid.“

Ved disse Ord gik der et Ryk gennem Knøsen. Han begyndte at trippe uroligt paa Sokkerne, og Skindhuen løb som et Hjul mellem hans Hænder.

„Det er jo rigtignok noget sent paa Aftenen og under vanskelige Forhold,“ vedblev Provsten uforstyrret. „Men i Betragtning af Sagens Alvor skal jeg dog ikke vægre mig. . . . Hvad er der? Har du ellers noget paa Hjertet? Føret er vel nogenlunde fremkommeligt nu? Er Sognevejen kastet?“

„Jo — men —“

„Er der ogsaa ryddet nede under Aasen?“

„Snekasterne er derude —“

„Godt! Gaa saa ud til dine Heste og hold dig parat! Jeg skal da straks være færdig.“

Med disse Ord hilste Provsten atter med Haanden og vendte tilbage til Dagligstuen — uden at give Agt paa det Par raadvildt opspilede Øjne, hvormed Drengen fulgte ham henne fra Døren.

Da Tønnesen traadte ind i Dagligstuen og her fik Øje paa Kapellanden, der i det samme tilligemed Frøkenen kom ind fra Spisestuen, gik der som en Lysning over hans Ansigt.

„Hør, jeg faar en Ide!“ udbrød han livfuldt. „De hørte jo nok, Hr. Hansted, at her var Bud fra en ældre, syg Mand i vort Anneks, der ønsker at berettes. Sandelig — jeg kan ikke tænke mig en bedre Lejlighed for Dem til at begynde Deres Gærning her end netop denne. Jeg kender godt den gamle — det har altid været en særdeles agtværdig og stræbsom Mand, for hvem et Par almindelige Trøsteord sikkert vil være tilstrækkelige. Jeg er overbevist om, at det hele ikke vil volde Dem ringeste Vanskelighed.“

Provstens Anmodning satte den unge Gejstlige i synlig Forlegenhed. Farven paa hans Kinder skiftede et Par Gange, og han begyndte at fremstamme Und-